

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 386/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., L., zastúpenej advokátom Mgr. P. N., L., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co/213/2010-380 z 29. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 5 Co/213/2010-380 z 29. júna 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) domáhala, aby určil, že dobrovoľná dražba vykonaná 3. augusta 2007 podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“ s dodatkom vymedzujúcim znenia účinné v určitom čase), ktorej predmetom boli nehnuteľnosti, je neplatná. Sťažovateľka bola vlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli predmetom dražby a vlastníctvo ktorých prešlo na vydražiteľa. Určenia neplatnosti dražby sa sťažovateľka domáhala z toho dôvodu, že jej nebol doručený znalecký posudok, ktorým bol predmet dražby ohodnotený, ako aj z toho dôvodu, že podľa nej znalcom určená všeobecná cena nehnuteľností nezodpovedá obvyklej cene. Počas konania pred okresným súdom bol predmet dražby prevedený na inú osobu (ďalej aj „nadobúdateľ predmetu dražby“). Sťažovateľka nezahrnula nadobúdateľa predmetu dražby medzi žalované osoby, ale viedla proti nemu pred okresným súdom samostatné konanie o určenie vlastníckeho práva, ktoré však bolo do času rozhodnutia v konaní o určenie neplatnosti dražby prerušené.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C/139/2007-314 z 11. júna 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „prvostupňový rozsudok“) žalobu zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dražby poukazujúc na to, že sťažovateľka neuviedla ako účastníka konania (na strane žalovaných) aj vlastníka predmetných nehnuteľností v čase vynesenia prvostupňového rozsudku, t. j. nadobúdateľa predmetu dražby. Na strane žalovaných tak nevystupovali všetky osoby tvoriace tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), hoci vystupovať mali. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdený. Podľa krajského súdu nie je naliehavosť právneho záujmu na určení neplatnosti dražby kategóriou skúmanou samostatne, ale je naplnená už splnením predpokladov na aktívnu legitimáciu osoby, ktorá je dotknutá vykonaním dražby. Podľa krajského súdu sťažovateľka spĺňa podmienku naliehavého právneho záujmu už tým, že ako pôvodná vlastníčka veci, ktorá bola predmetom dražby, je dotknutá dražbou. Zároveň však krajský súd potvrdil záver okresného súdu, že žalobu bolo nevyhnutné zamietnuť pre nedostatočné určenie okruhu pasívne legitimovaných subjektov. Krajský súd preto napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy boli uvedeným rozsudkom porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy *každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...*

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Dôvodom potvrdenia prvostupňového rozsudku napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo stotožnenie sa so záverom okresného súdu o nesprávnom vymedzení účastníkov konania na strane žalovaných, ktorí tvoria podľa názoru krajského súdu a v súlade s prevládajúcou praxou súdov (R 23/2010, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2008 sp. zn. 3 Cdo 272/2007) tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo. Podľa sťažovateľky bolo významné, že sa zákon o dobrovoľných dražbách v otázke vymedzenia účastníkov konania o určenie neplatnosti dražby počas konania pred okresným súdom zmenil. Pred 1. januárom 2008 zákon o dobrovoľných dražbách vymedzenie okruhu účastníkov tohto konania neobsahoval.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31. decembra 2007 v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby...

Podľa § 21 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31. decembra 2007 súd určí neplatnosť dražby, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Zákonom č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 568/2007 Z. z.“), boli ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách týkajúce sa konania o určenie neplatnosti dražby zmenené okrem iného aj v tom smere, že bol explicitne vymedzený okruh účastníkov takeého konania.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008 v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby...

Podľa § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008 účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby... sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2.

Podľa intertemporálneho ustanovenia vzťahujúceho sa na novelizáciu zákona o dobrovoľných dražbách uskutočnenú zákonom č. 568/2007 Z. z., a to § 36a zákona o dobrovoľných dražbách sa dražby, o ktorých vykonaní bola uzavretá zmluva pred 1. januárom 2008, ako i vzťahy s nimi súvisiace, dokončia podľa doterajších predpisov.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym záverom krajského súdu, ktorým bol vymedzený okruh účastníkov konania na strane žalovaných. Podľa sťažovateľky mali byť účastníkom konania iba subjekty vymedzené v § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných

dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008, medzi ktoré nepatrí osoba, ktorá nadobudla od vydražiteľa predmet dražby. Za účastníkov konania o určenie neplatnosti dražby sa mali podľa sťažovateľky považovať iba navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a samotná sťažovateľka ako dotknutá osoba v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008. Keďže však sťažovateľka nezahrnula nadobúdateľa predmetu dražby medzi osoby, voči ktorým jej návrh na začatie konania smeroval, krajský súd napadnutým rozsudkom odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľka zastáva názor, že nadobúdateľ predmetu dražby nie je účastníkom konania v zmysle uvedených predpisov, a preto nemala byť žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatočne určeného okruhu žalovaných tvoriacich nerozlučné procesné spoločenstvo. Postavenie nadobúdateľa dražby nie je podľa sťažovateľky odvoditeľné ani z postavenia vydražiteľa a nespadá do vymedzenia účastníka ako „dotknutej osoby podľa odseku 2“, teda dotknutej osoby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008, keďže podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia je pre postavenie dotknutej osoby potrebné, aby táto podala žalobu o určenie neplatnosti dražby. Nadobúdateľ predmetu dražby takúto žalobu nepodal, a preto sťažovateľka tvrdí, že ani nemôže spadať do okruhu účastníkov vymedzených zákonom o dobrovoľných dražbách v znení od 1. januára 2008. Podľa sťažovateľky malo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu, konkrétne extenzívnym výkladom § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008 a § 91 ods. 2 OSP upravujúceho nerozlučné procesné spoločenstvo, porušené „*právo sťažovateľ[ky] preskúmať skutočné dôvody neplatnosti dražby, namietané v žalobe*“.

Vo vzťahu k neskoršiemu zneniu právneho predpisu vymedzujúceho účastníkov konania o určenie neplatnosti dražby by skutočne bolo otázne, či možno považovať nadobúdateľa predmetu dražby za účastníka konania o určenie neplatnosti dražby. Ústavný súd poznamenáva, že s účinnosťou od 15. októbra 2008 (zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) bol Občiansky súdny poriadok

doplnený o § 159a, ktorý rozširuje rozsah záväznosti aj súdneho rozhodnutia o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby aj na osobu, ktorá nadobudla vecné právo k nehnuteľnosti v čase, keď bola v katastri vykonaná poznámka o tomto súdnom konaní. Ako naznačuje sťažovateľka, zavedenie tohto ustanovenia môže podporiť jej úvahu o tom, že osoby, na ktoré zákon rozširuje záväznosť rozsudku, sa nepovažujú za účastníkov konania o určenie neplatnosti dražby, lebo inak by takéto rozšírenie nedávalo zmysel.

Aj keby ústavný súd mal prisvedčiť argumentom sťažovateľky, že namietaný výklad § 21 ods. 4 v spojitosti s ods. 2 tohto ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1. januára 2008 vykazuje ústavne nekonformný rozpor s textom, obsahom a účelom predmetného vymedzenia okruhu pasívne legitimovaných účastníkov konania o neplatnosť dražby, nemožno z argumentácie týkajúcej sa neskoršieho znenia predpisu bez ďalšieho vyvodzovať právne závery vo vzťahu ku skoršiemu zneniu predpisu, ktoré bolo pre napadnutý rozsudok krajského súdu rozhodujúce a z ktorého tento súd aj vychádzal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu totiž vyplýva, že na rozhodnutie vo veci samej bol krajským súdom v zmysle intertemporálneho ustanovenia § 36a zákona o dobrovoľných dražbách vzťahujúceho sa na novelizáciu tohto zákona uskutočnenú zákonom č. 568/2007 Z. z. použitý zákon o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31. decembra 2007. Podľa napadnutého rozsudku krajského súdu *„Prejednávanú vec je treba aj v súčasnosti posúdiť vzhľadom na to, že napadnutá dobrovoľná dražba sa uskutočnila dňa 3. 8. 2007, podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) účinného do 31. 12. 2007.“*. Ako ukazujú iné rozhodnutia všeobecných súdov, význam a dosah intertemporálneho ustanovenia § 36a zákona o dobrovoľných dražbách nie je v judikatúre ustálený (napríklad R 23/2010, ale aj I. ÚS 361/2010). Sťažovateľka ale nesprávny výklad § 36a zákona o dobrovoľných dražbách ani nenamietala a ústavný súd ani nezistil, že by výklad predmetného intertemporálneho ustanovenia nebol ústavne udržateľný, ani keby nebol sám osebe jediným možným výkladom predmetného ustanovenia.

Krajský súd síce podľa vlastných slov používa na rozhodnutie znenie zákona o dobrovoľných dražbách účinné do 31. decembra 2007 v častiach odôvodnenia rozsudku, ale evidentne uvádza aj úvahy vzťahujúce sa na neskoršie znenie predmetného predpisu. Podľa krajského súdu tak *«Novela zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách uskutočnená zákonom č. 568/2007 Z. z. účinná od 1. 1. 2008, v ustanovení § 21 ods. 2 uvádza, že v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí že tým, bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby... Z porovnania ustanovenia § 21 ods. 2 a 3 zákona č. 527/2002 Z. z. a § 21 ods. 2, 3 a 4 novely tohto zákona uskutočnenej zákonom č. 568/2007 Z. z. vyplýva, že zákon č. 568/2007 Z. z. od 1. 1. 2008 nevyžaduje „naliehavý právny záujem“ ako predpoklad úspešnosti určenia neplatnosti dražby a na rozdiel od zákon č. 527/2002 Z. z. minimalizuje neúspech žaloby len z dôvodu tzv. neúplného okruhu účastníkov konania tým, že explicitne označuje osoby ako účastníkov súdneho konania... Z ustanovenia § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách a taxatívneho výpočtu v ňom uvedených účastníkov súdneho konania možno vyvodiť záver, že ak niektorá z osôb označených za účastníka konania o neplatnosť dražby nie je žalobcom alebo jedným zo žalobcov, musí byť žalovanou alebo jednou zo žalovaných... V prípade žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby je rozhodujúce, aby nerozlučné procesné spoločenstvo osôb podľa § 21 ods. 4 existovalo v čase vyhlásenia rozsudku o neplatnosť dražby.»*

Ústavný súd pri zohľadnení okolností daného prípadu konštatuje, že krajský súd do odôvodnenia napadnutého rozsudku zahrnul aj úvahy týkajúce sa zmenenej právnej úpravy z toho dôvodu, aby sa vysporiadal s dvoma základnými argumentačnými líniami okresného súdu, ktorými bol prvostupňový rozsudok odôvodnený a ktoré boli sťažovateľkou v odvolaní spochybnené (nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dražby a vymedzenie pasívne legitimovaných subjektov), keďže v oboch týchto otázkach došlo počas konania k zmene relevantnej právnej úpravy. Aj keď takýto prístup krajského súdu čiastočne znížil presvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, nie je to podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska relevantné.

Po vecnej stránke bol napadnutý rozsudok krajského súdu odôvodnený v zmysle právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2007. Vzhľadom na predmet sťažnosti a argumentáciu sťažovateľky je rozhodujúcou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúca sa rozdielu medzi vymedzením účastníkov konania o neplatnosť dražby pred a po 1. januári 2008 a aplikácia právnej úpravy účinnej pred týmto dňom.

Krajský súd v napadnutom rozsudku svoj záver o určení okruhu účastníkov odôvodnil najmä takto: „..... na rozdiel od novely tohto zákona (zákona o dobrovoľných dražbách, poznámka) uskutočnenej zákonom č. 568/2007 Z. z. účinný od 1. 1. 2008 (zákon o dobrovoľných dražbách v predošlom znení, pozn.) výslovne nedefinoval účastníkov súdneho konania o neplatnosť dražby, súdna prax ustálila, že neplatnosť dražby môže byť určená len vtedy, ak sa jej zúčastnia (bud' ako žalobcovia alebo žalovaní) navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a osoba dotknutá na svojich právach porušením zákona o dobrovoľných dražbách, prípadne právni nástupcovia týchto osôb...

Pri úvahe, ktorá z osôb zúčastnených na dobrovoľnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2007, je pasívne vecne legitimovaná, treba prihliadnuť k právnej povahe dobrovoľnej dražby, predpokladom pre určenie neplatnosti dražby a dôsledkom, ktoré z rozhodnutia o určení neplatnosti dražby vyplývajú pre právne vzťahy týchto osôb, ako aj k tomu, že účinky rozhodnutia o žalobe sa musia vzťahovať na všetkých, ktorých práv a povinností sa týka a pre všetkých musia vyznieť rovnako. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby, ktorá sa uskutočnila podľa zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2007, sa musia ako účastníci zúčastniť jej navrhovateľ, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba, prípadne ich právni nástupcovia, teda všetci, ktorých práv a povinností sa rozhodnutie o neplatnosti dražby týka a musí dotýkať, pretože musí byť zabezpečené, aby mohli za konania v záujme ochrany svojich práv a oprávnených záujmov vykonávať ohľadne žalobou napadnutej dražby svoje procesné práva, prípadne plniť svoje procesné povinnosti, a prispieť tak k dosiahnutiu účelu konania (t. j. rozhodnutie o žalobe v súlade s hmotným právom), a aby voči všetkým, ktorých práv a povinností sa výsledok dražby týka, bola otázka neplatnosti dražby záväzne vyriešená rozhodnutím súdu...

Nesprávne zažalovanú osobu môže navrhnúť zameniť postupom podľa § 92 ods. 4 OSP. V preskúmvanej veci však žalobca takto nepostupoval, keď napriek jemu známej skutočnosti počas konania na prvostupňovom súde, že vydražiteľ v priebehu konania na súde prvého stupňa o neplatnosť dobrovoľnej dražby odpredal vydraženú nehnuteľnosť S., s. r. o., L., do rozhodnutia prvostupňového súdu o podanej žalobe nenavrhol v zmysle § 92 ods. 1 pristúpenie ďalšieho účastníka konania (právnickú osobu S., s. r. o., L.) alebo podľa odseku 4 tohto ustanovenia zameniť žalovaného v 1./ rade (vydražiteľa) za nového účastníka – aktuálneho vlastníka predmetu dražby, spoločnosť S., s. r. o., L. (právneho nástupcu vydražiteľa), z čoho vyplýva, že konania sa v čase vynesenia napadnutého rozsudku nezúčastnili všetci, ktorých práv a povinností sa záver o neplatnosti dražby týka, takže v čase vynesenia napadnutého rozsudku musela byť žaloba prvostupňovým súdom správne zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Určovanie okruhu účastníkov je vecou a výlučným dispozičným právom žalobcu, do ktorého súd nie je oprávnený zasahovať. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil. Žalobca si zrejme túto skutočnosť uvedomil až po rozhodnutí prvostupňového súdu, pretože v odvolaní z opatrnosti v súlade s ustanovením § 92 ods. 1 OSP rozšíril žalobu na ďalšieho účastníka - spoločnosť S., s. r. o... a žiadal odvolací súd, aby v súlade s ustanovením § 92 ods. 1 OSP rozhodol o pripustení tohto účastníka do konania. Vzhľadom k tomu, že podľa ustanovenia § 216 OSP ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 pre odvolacie konania neplatia, v odvolacom konaní neprichádzalo do úvahy pripustiť pristúpenie nového účastníka konania na strane žalovaných. Odvolací súd je tzv. prieskumnou inštanciou, preto nemožno pripustiť pristúpenie alebo zámenu účastníka. Pokiaľ by odvolací súd posudzoval odvolanie žalobcu i z prípadného hľadiska na pristúpenie či zámenu účastníka na strane žalovaného, je takýto postup v odvolacom konaní s poukazom na ustanovenie § 216 OSP vylúčený, preto odvolací súd ani nemusel vydávať uznesenie o zamietnutí návrhu žalobcu na pripustenie nového účastníka konania na strane žalovaných.“

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd aj s touto námietkou vysporiadal ústavne súladným spôsobom nevyvolávajúcim pochybnosti, že by mohlo ísť o svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie.

Zákon o dobrovoľných dražbách v znení pred 1. januárom 2008 neobsahoval výpočet účastníkov konania. Krajský súd tak musel aplikovať všeobecné procesné pravidlá vymedzujúce účastníkov konania vrátane predpisov o nerozlučnom procesnom spoločenstve. Ústavný súd zdôrazňuje, že výklad predmetných ustanovení je v právomoci všeobecných súdov. Ak krajský súd považoval nadobúdateľa predmetu dražby za takú osobu, ktorú je potrebné zahrnúť medzi osoby tvoriace nerozlučné procesné spoločenstvo účastníkov konania na strane žalovaných, nepochybne tým podľa názoru ústavného súdu vyložil relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý síce nie je jediný možný, avšak zároveň tým neprekročil medze, ktoré mu určuje ústava príkazom dbať na ochranu základného práva zaručeného v jej čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nemá ani znaky svojvoľnosti, lebo obsahuje úvahu, prečo tento súd k namietanému výkladu pristúpil, pričom predmetná úvaha sa ani nejaví byť arbitrárnou. Ústavný súd ďalej dodáva, že sťažovateľka okrem argumentácie majúcej preukázať namietanú arbitrárnosť výkladu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom po 1. januári 2008, ktoré, ako už uviedol ústavný súd, nebolo relevantné pre napadnutý rozsudok krajského súdu, nevzniesla žiadnu inú námietku proti úvahám alebo záverom obsiahnutým v napadnutom rozsudku krajského súdu, osobitne žiadnu úvahu, ktorá by poukazovala na nesprávnosť záverov krajského súdu vo vzťahu k tej právnej úprave, ktorú krajský súd skutočne použil. Ústavný súd z toho dôvodu ani nemal možnosť preskúmať napadnutý rozsudok z iných hľadísk ako tých, ktoré boli sťažovateľkou napadnuté a ktoré vyústili aj do petitu jej sťažnosti.

Ústavný súd pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010). Z tohto pohľadu sa odôvodnenie napadnutého rozsudku nejaví ako také, že by proti jeho záverom bolo možné z ústavnoprávneho hľadiska mať zásadnejšie výhrady.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a v okolnostiach danej veci

nemohlo napadnutým rozsudkom krajského súdu dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, avšak obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na prijatie takého rozhodnutia, ktoré by muselo konvenovať názorom a požiadavkám sťažovateľky. Nezávislé súdne rozhodovanie občianskoprávných sporov vyúsťuje takmer bezvýnimočne do takého verdiktu, že jeden z účastníkov konania nie je procesne úspešný.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka ďalej namieta aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom však neuviedla žiadny dôvod odlišný od uvedenej úvahy o nesprávnom vymedzení pasívne legitimovaných osôb, ktorým by svoje tvrdenie podporila.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (medzi ktoré patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd nezistil možnosť porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ani čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a o sťažnosti sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu

rozhodol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2012